

”Jeg ville gjerne være som den moren”

Da hun var 14 år og lå under et tre, tenkte Ivanna at Gud ba henne om noe. Da hun var 22 år giftet hun seg med Leandro, og i dag har de fire barn. I dette vitnesbyrdet forteller hun om hvordan en annen kvinnes eksempel fikk henne til å komme nærmere Gud.

05.02.2010

Ivanna Yensen er 29 år gammel og har vært gift med Leandro Abalos i syv år. Resten av familien består av: Candela (6 år), Marquitos (i himmelen), Juan Cruz (4 år), Camila (3 år), Nicolas (1 år) og Lucia, som snart skal bli født.

Ivanna studerte filosofi på universitetet Norte Santo Tomás de Aquino og arbeider for tiden på skolen Buen Ayre som lærer i kristendomskunnskap samt på tre andre skoler i Muñiz og Bella Vista som filosofilærer i emner knyttet til utdannelse.

Jeg søker

”En dag da jeg var 14 år lå jeg i gresset og ba til Gud, mens jeg betraktet himmelen mellom bladene på det treet som ga meg skygge. Jeg kommer aldri til å glemme det øyeblikket, for jeg forsto at Gud ønsket alt av meg. Etter det øyeblikket sluttet jeg ikke med å søke

for å finne på hvilken måte, hvor og når det skulle skje... men vinden blåste på en uforståelig måte.

Året etter forlovet jeg meg med Leo, som nå er min mann. Men vinden fortsatte å blåse på en merkelig måte: på den ene siden tenkte jeg på en total overgivelse til Gud, på den andre siden så det ut til at Leo skulle vinne hele min sjel og mitt hjerte.

Møtet

Da jeg var 20 år og gikk på universitetet, ble jeg en dag med en klassekamerat hjem for å studere. Jeg gikk inn gjennom gatedøren til min venninnes hjem og ble utrolig beveget... Hva var det? ... ikke noe uvanlig – ytre sett, naturligvis – for Jesus viste seg for meg i dypet av min sjel.

Det mine øyne så var et hus, som var ordentlig og rent akkurat som andre hus jeg kjente til, inkludert mitt eget.

I hallen ble jeg møtt av et bilde av den ubesmittede Jomfru, smykket med blomster, og et bord som også var pyntet med blomster. Kjøkkenet og spiskammerset så normale ut, men var innredet som om de skulle bespise en hel bataljon, med mye plass og oppbevaringsmøbler nok til en stor familie.

Kort sagt så jeg et enkelt hjem, ja enda enklere enn andre hjem, som aldri hadde gjort noe inntrykk på meg. Men mitt hjerte så noe mer. Jeg ville gjerne være som den moren... hvem var hun? Hva gjorde hun, mon tro? Hun var sikkert en helt spesiell person, for ikke enhver mor får andre til å bli beveget, eller taler om Gud gjennom sitt hjem og sitt hverdagsliv. Jeg fikk en utrolig lyst til å bli kjent med henne, for jeg tenkte at Gud kalte meg til å bli som henne.

Da jeg la meg fikk jeg ikke sove og jeg gråt lenge den natten – av bevegelse.

Jeg var sikker på at jeg hadde funnet min vei, og at mine kjærligheter (til Jesus og til Leo) kunne la seg forenes i et liv som denne kvinnens, hun som jeg bare kjente utfra den kjærlighet man ante i hennes hjem.

Neste morgen spurte jeg min venninne uten å gå rundt grøten: ”Hvem er moren din? Hva gjør hun? Er hun medlem i en kongregasjon?” Min venninne, som ikke kunne la være å smile av overraskelse, fikk min tone som var full av nysgjerrighet og mystikk til å smuldre hen ved å si: ”Ikke noe... hun er husmor og tilhører ikke noen kongregasjon.”

Dette ”ikke noe” som min venninne svarte, var egentlig noe, men det ble karakterisert som om det ikke var noe utenom det vanlige. Hennes mor var supernumeraria i Opus Dei. Men det fikk jeg klart for meg først en stund senere.

La meg vende tilbake til det jeg nettopp sa. Etter den mislykkede utspørringen kunne jeg ikke tro det som hadde hendt meg, akkurat da det så ut som om jeg hadde funnet det jeg hadde lett etter i så lang tid, så mistet jeg det av syne. Jeg kunne ikke la det bli med det, så jeg spurte min venninne om hun visst hvordan man kunne komme på et åndelig retrett. ”Kanskje kan de retretter som prestene i Opus Dei holder hjelpe deg,” svarte hun.

Jeg hengir meg

2. oktober, tre år etter det retrettet, ba jeg om å bli opptatt i Opus Dei som supernumeraria. Jeg visst ikke hvilke betydning den datoen hadde (årsdagen for grunnleggelsen av Opus Dei) men da jeg fikk greie på det tenkte jeg: ”Opus Dei ble født... og jeg ble født... selvfølgelig! Gud hadde jo tenkt på Verket (Opus Dei) for meg siden tidenes begynnelse...”

Etter dette har hverdagens utfordringer blitt å omforme mitt hus til huset i Nasaret, som den hellige Josemaría pleide å si. Og jeg blir mer og mer overbevist om at den beste måten å være Herrens trofaste redskap på er å la Han ta hånd om alt. På den måten lever jeg med min påtvungne hvile i hver graviditet (Ivanna lider av en sykdom der den minste anstrengelse forårsaker sammentrekninger som kan føre til en for tidlig fødsel).

I denne tiden forsøker jeg å ofre alt til Herren, det vil si INGENTING. Jeg tror helt klart at i denne påtvungne omstendighet synes Jesus at det er bedre at jeg ”viskes ut” slik at ”Han kan skrive”.

.....

ville-gjerne-vre-som-den-moren/
(19.03.2026)